

geen ster meer noemen, dat is veeleer een kwaliteitsacteur. De eigenlijke sterren van vandaag zijn Sylvester Stallone en Jean-Claude Van Damme. Iedereen weet dat die niet ècht goed kunnen acteren, en toch hangen hun posters overal aan de muur. Er zijn weinig mensen die een poster van Jack Nicholson of Robert de Niro aan de muur hangen.

Dirk Roofthoof: Neen, maar Nicholson is wel het soort ster waarop je een film kunt bouwen. Zoals *Face/Off*, de film van John Woo, op het sterrendom van John Travolta en Nicholas Cage is gebaseerd. Dat is dus een hele slechte film, blijkbaar gemaakt vanuit het idee: we nemen een scenario dat niet te veel kwaliteiten heeft, maar met die twee acteurs gaat het veel geld opbrengen.

Dominique Deruddere: Dat is heel juist bekeken. In Hollywood heb je een agentschap als CAA – Creative Artists Agency – dat de beste of zeg maar de duurste acteurs, regisseurs en scenaristen onder contract heeft. En daarmee stellen ze een ‘package’ samen, zo van: dié scenarist schrijft een film voor dié twee acteurs, met dié regisseur. Allemaal mensen die ze zèlf vertegenwoordigen en van wier salarissen ze tien tot vijftien percent opstrijken. Je zou hun kantoren eens moeten zien. Het geld stroomt daar nogal binnen.

Josse De Pauw: Misschien moeten we een onderscheid maken tussen de podiumkunsten

en alles wat met registratie heeft te maken, zoals film en muziek. In die wereld is het niet altijd duidelijk wat de prestatie van de artiest inhoudt; er zijn zelfs groepjes die niet eens op hun eigen platen zingen. Maar Callas kon niet anders dan ècht zingen in zo’n opera. En hetzelfde geldt voor acteurs die op de scène staan. Of voor een danser als Rudolf Noerejev. Bij die mensen weet men tenminste op welke prestatie hun sterrendom gebaseerd is.

Dirk Roofthoof: Maar de kwaliteit van hun werk is geen verzekering voor het sterrendom. Aafje Heynis en Maria Callas waren alletwee uitstekende zangeressen en uitstekende actrices, maar de ene had ‘star quality’ en de andere niet. Callas droeg juwelen, en Heynis sloop met haar *sacoché* het theater binnen en was bang om in het voetlicht te stappen. Noerejev droeg een pelsen frak en liet zich in een lange limousine naar het theater brengen.

Josse De Pauw: Het sterrendom van vandaag heeft veel te maken met hoe vaak iemand op televisie komt en hoe vaak hij in de boekjes staat. Dat is dan het sterrendom van de lege huls. Maar daarnaast heb je ook het sterrendom dat in de eerste plaats uit kwaliteit is ontstaan. Noerejev is als danser begonnen en als danser groot geworden. En dan kan hij blijkbaar het sterrendom aan in de zin dat hij in een pelsmantel en een limousine naar het theater gaat en het zich allemaal laat welgevallen.

Maar hij moet natuurlijk nog altijd dansen. En hij moet geen drie avonden na mekaar op zijn gezicht vallen.

Dirk Roofthoof: Neen. Maar toch denk ik dat zijn gedrag en zijn verschijning van hem een ster maken. Of tenminste: een nog grotere ster.

Etcetera: Dirk, jij komt nu ook op televisie als Pietje de Leugenaar. Wellicht zal je nu vaak op straat herkend worden?

Dirk Roofthoof: Ja, maar dat gaat met pieken. Ik ben al eerder op televisie geweest, en uit ervaring weet ik dat ze me dan een tijdlang herkennen en na drie maanden alweer vergeten zijn. Zo heb ik het ook het liefst. Tussen de projecten door verdwijn ik liever uit de belangstelling. Ik kruip een tijdlang in mijn holletje, en kom dan vanuit de duisternis terug om de mensen met een nieuw project te verrassen. Maar die verrassingsfactor is er niet meer wanneer je jezelf als een ster cultiveert en te vaak in de media opduikt. Nu valt het natuurlijk allemaal heel erg samen. Ik zit met *Pietje de Leugenaar* op televisie, met *Hombres Complicados* in de bioscoop, en met *De keizer van het verlies* in het theater. De laatste weken heb ik niets anders dan interviews gedaan. Vroeger deed ik veel minder interviews, ook omdat ik er niet ècht goed in ben. Maar tegenwoordig vind ik het bijna mijn plicht om een project te helpen promoten. Niet alleen tegenover de geldschietters, maar ook tegenover de mensen van de technische ploeg. Ik merk dat het hen veel plezier doet wanneer hun werk gewaardeerd wordt en in de belangstelling komt te staan. Maar goed, ik heb nu wel genoeg interviews gedaan. Ze mogen me stilaan met rust laten.

Dominique Deruddere: Het is niet altijd makkelijk om het af te stoppen, want het ene brengt het andere mee. Als je één of twee talkshows doet, en je komt een beetje grappig uit de hoek, word je meteen ook voor andere programma’s gevraagd, en vaak voor de stomste dingen eerst. Zo werd ik onlangs gevraagd om in *De Vlaamse Gaaien* een ei te spelen. Ik dacht: ‘Zijn jullie op je hoofd gevallen?’ ‘Maar neen,’ zegden ze, ‘Het is eigenlijk zeer eenvoudig. Het decor is een vogelnest, je steekt je hoofd erdoor, je wordt geschminkt als een ei, en dan mag je ongezouten commentaar leveren op alles wat je wilt.’ Tja, als je daar aan meewerkt, beland je al gauw in een kringetje.

Josse De Pauw: Het kringetje van de Bekende Vlamingen die in panels en spelletjes zitten en eender wat doen. En dan word je bekend en zijn er mensen die zeggen, ‘Die ken ik, dat is ene van de teevee’. Ook al kennen ze je naam niet.

Dirk Roofthoof: Ja, dat is me ook al overkomen. Mensen die me herkennen en heel ongewoon beginnen te doen, en dan zeggen: ‘Ik

Josse De Pauw en Johanne Saunier in: *Hombres Complicados* – Dominique Deruddere

